

Kým je pro nás Ježíš? J 2,1-11

Pán Ježíš není někdo, kdo by byl povinen řešit naše problémy. Mnohdy nám s nimi pomáhá. Není však nějakým služebníkem, který by musel přiběhnout, kdykoliv se nám zamane. Na svatbě v Káně došlo víno. To byl vážný společenský problém. Zejména pro rodinu ženicha znamenal velkou ostudu. Ženich byl totiž odpovědný za zajištění dostatečného množství jídla a pití na svatbě. Svatba v Izraeli tehdy obvykle trvala týden, takže bylo jistě potřeba hodně jídla a hodně pití. I nám řada věcí chybí (srov. Kaz 1,15). Téměř každý z nás má pravděpodobně celý seznam věcí, které by potřeboval řešit, s nimiž by potřeboval pomoci. Ježíšova matka se s problémem obrátila na svého syna. Byla asi nějak příbuzná s rodinou ženicha. Snad dokonce na svatbě pomáhala s obcerstvením, a proto měla přehled. Od Ježíše evidentně čekala, že nějak pomůže. Ježíšova odpověď vyznívá jako odmítnutí nechat se ve svém jednání ovládat lidskými nároky, dokonce nejbližšími příbuzenskými svazky. I když se jednalo o jeho matku. Jeho odpověď matce doslova zní: „*Co mně a tobě, ženo?*“ (v. 4) Smysl Ježíšových slov lze vyjádřit větou: „*Co máme my dva společného, paní?*“ Případně: „*Co je mi do vašich věcí, paní?*“ Nebo také: „*Co je vám do mých věcí, paní?*“ (srov. 2S 16,9-10; 2S 19,22-23 ČEP) Ježíš se tu ohrazuje vůči lidským nárokům, lidským záměrům. Nenechá se ovládat našimi představami a přáními. Ježíš v našem vlastním pojetí může být někdy ochočený. Skutečný Ježíš ale takový není a nikdy takovým nebyl. Ježíš tu reaguje podobně jako v situaci, kdy za ním kdosi přišel s žádostí o pomoc ve sporu o dědictví (L 12,13-21). Ježíš mu odpověděl: „*Člověče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?*“ (L 12,14 ČEP) Ježíš své matce také řekl: „*Ještě nepřišla má hodina.*“ (v. 4 ČEP) V Janově evangeliu k této hodině vše směřuje, tímto časovým údajem se tu označuje Ježíšovo ukřižování (J 7,30; 8,20; 12,23; 13,1; 17,1). Ježíš během svého pozemského života jednal podle svého, Božího, načasování. Ani dnes se neřídí podle našich „jízdnicích řádů“. Jedná ve svůj čas.

Ve vztahu k Pánu Ježíši je z naší strany vždycky na místě podřízenost a poslušnost. A právě poslušné lidské konání může Pán Ježíš použít k tomu, aby nám s našimi problémy pomohl. Působí společně s lidskými činy. Pro matku asi jeho reakce nebyla příjemná. Zdá se ale, že velmi rychle pochopila, o co šlo. Zaujala postoj víry. Jasně dala najevo, že nechává na Ježíšovi, co a kdy udělá. To můžeme slyšet v jejím pokynu služebníkům: „*Udělejte, cokoli vám nařídí.*“ (J 2,5 ČEP) V situacích kdy máme problémy, se máme vydávat na milost Pánu Ježíši a vyhlížet jeho vedení. A on nám může ukázat věci, které můžeme a máme udělat. Nebo je může ukázat i někomu jinému, skrze něhož nám chce

pomoci. Na místě svatby se nacházelo šest kamenných nádob, určených k židovskému obřadnímu očišťování. Například před jídelm si Židé omývali ruce (viz Mk 7,1-4). Celkem mohly nádoby pojmut okolo 450-690 litrů vody. Ježíš nařídil služebníkům, aby je naplnili vodou. Pak z nich měli nabrat a donést k ochutnání správci hostiny. Výsledkem bylo, že správce ochutnal velmi dobré víno. Bylo tak dobré, že za ně pochválil ženicha. Ten ale pravděpodobně vůbec nechápal, o co jde. Voda se tehdy stala vínem. Způsobil to Pán Ježíš svou stvořitelskou mocí. Využil k tomu však také spolupráce poslušných lidí - služebníků, kteří čerpali vodu. K podobné spolupráci došlo při nasycení tisíců lidí pěti chleby a dvěma rybami (Mt 14,13-21; Mk 6,30-44; L 9,10-17; J 6,1-15). Když jednáme v poslušnosti Krista, spolupracuje i s námi.

Událost s vínem na svatbě v Káně Galilejské však byla ještě něčím mnohem významnějším, než řešením vážného problému. Jednalo se o první ze znamení, která měla ukazovat na to, kým Ježíš je (v. 11). Evangelista Jan nám jasně sděluje, proč tato znamení zapsal. Píše: „*Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.*“ (J 20,31 ČEP) Jan nám sděluje, že v důsledku tohoto prvního znamení učedníci v Ježíše uvěřili. Z předchozí kapitoly víme, že už věřili, že Ježíš je Mesiáš (viz např. J 1,49-50). Avšak poté, co byli svědky znamení, jejich víra patrně dozněla k rozhodnosti. I mnozí z nás už dávno věří v Ježíše Krista. A přece možná v jistém smyslu ještě potřebujeme uvěřit. Možná mít větší jasno v tom, kým tento Ježíš skutečně je. Janovo evangelium se od předchozích tří evangelií liší tím, že začíná své vyprávění o Ježíši ještě před stvořením světa. Jan píše o Ježíši jako o Slovu, které bylo na počátku a skrze které všechno povstalo (J 1,1-3). Když evangelista líčí stvořitelské působení Slova, používá k tomu v řečtině sloveso, které se objevuje i v našem příběhu (Ř. GINESTHAI = zrodit se, povstat, stát se; J 1,3.10). V J 2,9 doslova čteme o tom, že správce ochutnal „*vodu, která se stala vínem*“. Došlo tu k projevu stvořitelské moci Slova, které „*se stalo tělem*“ (J 1,14; také sloveso GINESTHAI). K tomuto projevu stvořitelské moci došlo celkem nenápadně a neokázale. Možná se stejnou neokázalostí, s jakou tuto moc zakoušíme v našich životech. Když se z dětí stávají dospělí lidé. Když se z poupát stávají květy. Když se ze dne stává noc a z noci den. Když se z vody stává led a z ledu voda. V tomto výčtu bychom mohli pokračovat ještě dlouho. Zásadní ale je, abychom v Ježíši neviděli někoho menšího, než kým skutečně je.